

Rozhovor

K A Z D Y

N E

s Mgr. Evou WOLLNEROVOU

Každý má určitě doma nějaký výrobek z keramiky. Ať už hrnek nebo misku nebo cokoli jiného. Ale víte, kolik práce dá udělat jediný výrobek? I když to vypadá lehce, přece jen je to velká práce. Eva Wollnerová není jen učitelka na ČM, ale vede i kroužek keramiky, kde se vyrábí spousta pěkných věcí. Například keramický Betlém. Eva Wollnerová dělá také sošky na Zlatou Emu. Proto jsem se rozhodla, že s ní udělám rozhovor:

Jak dlouho vedete kroužek keramiky?

Tak dlouho, že si ani nepamatuji, jak dlouho.

Co Vás na něm baví nejvíce?

Nejvíce mě baví šikovnost dětí. Nejvíce se mi líbí, když je někdo originální a baví mě přístup všech dětí.

Jak dlouho učíte?

Je to dlouho. Už si to ani nepamatuju. Připadá mi, že odjakživa. Moji první žáci už mají často hotovou vysokou školu.

Kolik kilogramů hlíny potřebujete na týden?

Tak 200 kg hlíny na půl roku.

Kterou postavu bylo nejtěžší vyrobit? viz str. 5

Dělaly to děti, které tento rok keramiku navštěvovaly. Nikdo neříkal, že by to bylo těžké.

Jak je velký?

Podle toho jak se uspořádá. U uměleckého díla není důležitý rozsah.

Která postava je nejstarší?

Vznikaly společně při setkání keramiků. Základní figurky (Marie, Josef a tři králové), Ježíšek je ale vystavená kopie Ježíška.

Která se Vám líbí nejvíce?

Každá má svoje kouzlo, protože mi připomíná jeho tvůrce. Nese tedy vzpomínku.

Jaká je cesta od hroudy hlíny ke krásnému výrobku?

Každý keramik musí mít dlouhou trpělivost. Nejprve se výrobek vymodeluje a podle velikosti se nechá týden až dva sušit. Když výrobek dokonale uschne, dá se do pece na poprvé, potom se naglazuje, způsobů zdobení a glazování je hodně, a poté se dá na druhý výpar přes dokonce 1.000 stupňů. Proto je potřeba speciální pec. A pak přijde nejkrásnější chvíle: otevírání pece. Glazury často teplem mění svou barvu.

Máte nějaké vzpomínky nebo příběhy?

Někdy se stává, že někdo přichází smutný a ve špatné náladě a hlína má čarovnou moc, že odejme veškeré trápení a tvůrce pak odchází s dobrou náladou.

Děkuji Vám za rozhovor. ☺

Johanka Sonlajtnerová, 4. A

Nane Šaginjanová, 7. A

Naše příběhy

Cesta Stromovkou

Takhle jednou, není to ani dávno, k nám přijeli přátelé. Bylo to fajn. Mamka s tetou si povídaly, jak se tetě před lety ztratilo dítě na kole a ona běhala po městě s miminkem v kočárku. Volala manželovi, ale našťástí se našlo dříve než přijel. Povídaly si asi hodinu a pak jsme se rozhodli, že pojedeme na kole směrem k Zoo. Když jsme projížděli Stromovku, tak k nám přiběhla vyděšená paní s kočárkem. Vysvětlila nám, že se jí ztratila malá dcera Anička, jestli jsme ji neviděli. Popsala nám, jak vypadala, a ukázala na fotce. Potom jsme projížděli celým parkem na kole a hledali malou Aničku.

Naštěstí ji můj tatka našel, zeptal se jí, jestli se jmenuje Anička a jestli se jí nestýská po mamince. Holčička mu to odkývala. Tatka ji odvedl k mamince a ta mezitím zavolala manželovi. Paní nám mockrát děkovala. Nakonec vše dobře dopadlo.

Alice Pašková, 6. C

Jak jsem se ztratil v ZOO

Moji sestřičce bylo dva a půl, bráškovy byly 4 a půl, mně bylo 9 a čtvrt. Moje sestřička se jmenuje Lea. Můj brácha se jmenuje Olík, já se jmenuji Teodor. Byl listopad. V ZOO Jsme byli s maminkou.

Do Zoo jsme jeli přívozem přes Vltavu. Můj brácha Olík z přívozu skoro spadl. Moje sestřička Leuška nechtěla jít na lodičku a strašně vřeštěla! V ZOO jsme měli být celý den, abychom stihli všechny komentované prohlídky.

V ZOO jsem se ztratil tak, že sestřička nechtěla zpět do kočárku. Neposlouchala a vztekala se, to ostatně dělá dost často, šla opačným směrem, než bylo vytyčeno na seznamu komentovaných prohlídek. Brácha zase utekl. Utíká rodičům dost často. Vždycky uteče nebo odejde pryč, že ho rodiče musejí hledat. Jednou zase nenastoupil do metra a bylo to jak v akčním filmu, když máma vyltla z dveří metra a strhla ho rukou dovnitř, on vriskal, přitom si za to mohl sám. Ted' utíkal směrem ke srázu a zmizel z dohledu. Máma letěla za ním a já se musel postarat o ségru, které se šourala neochotně směrem k bizonům. Šel jsem se svojí sestřičkou, šli kolem bizonů a máma chytila bráchu, ale oni byli u svišťů, v zákrytu. My jsme jsi mysleli, že šli dolů, do spodní části ZOO, a proto jsme šli tamtudy. Potom jsme sešli dolů a čekali jsme u Velemlokária, kde měla být asi za hodinu nebo dvě další komentovaná prohlídka. Chodili jsme tam, chodili, a tak jsme se ztratili.

Napadlo mě, že máma s bráchou jsou asi na hoře. A byla velká zima. Potom nás potkala paní z želvárny, kam jsme se šli ohřát a kde měla být také prohlídka později odpoledne. Paní ošetřovatelka nás zavedla nás do želvárny, tam za želví školkou je místnost pro ošetřovatele, mají tam židli a pohovku a knížky, taky nám dali čaj. Vedle v kyblíku měli vajíčka a najednou se odtamtud ozvalo práásk! A viděli jsme, jak se vyklubala malá želvička a jak jsem jí dával salát. Potom přišla mamka s bráchou a s nimi jsme prošli kolem všech zvířátek, potom jsme šli domů. Dostali jsme knížku na památku od té paní ošetřovatelky. Olíkovi to bylo líto, že se taky neztratil. Zkusil to u pavilonu šelem, ale já viděl, že běží pryč a máma ho odchytila včas. Tak to nestihnul.

Roztomilá želvička!!!!!!!

Ta želvička byla roztomilá a měkoučká, byla přehnutá na poloviny. Želvičky mohou být přehnuté tak, že se můžou kousat do ocásku, nebo že mají nohy u sebe způsobem levá u pravé nožičky.

Teodor Zahrádka, 4. D